

HITY PRO NOVOU GENERACI

Přebírání cizích písniček bylo něco, od čeho kapela ustoupila až později. Jejich úžasně ceněné a zároveň úžasně komerčně úspěšné první album ještě spoustu coverů obsahuje – ty předělávky byly ale tak výrazné, že spousta lidí dodnes neví, že ty skladby nejsou jejich. Zádumčivé bluesové songy dokázali proměnit v hity pro mladou generaci, svižnější, soudobější. *Route 66* nebo *Not Fade Away* měly úžasný ohlas a dodnes jsou oblíbené. První album nazvané *The Rolling Stones* (1964) vyšlo nejdříve v Británii, později i ve Spojených státech pod jménem *England's Newest Hit Makers* a s mírně upraveným seznamem písní. Není obvyklé, aby první deska jakékoli kapely byla čtvrt roku na prvním místě britské hitparády. Ve Spojených státech byl úspěch mírně menší, ale stále výrazný, album *England's Newest Hit Makers* se umístilo na jedenáctém místě. Ještě ten samý rok v USA vyšla další deska 12 × 5, která už dosáhla na místo třetí.

V té samé době se ale začal Brian Jones odcizovat zbytku skupiny, nejen manažerovi. I když byl brilantní hudebník, sám netíhl ke skládání, a autorská dvojice Jagger a Richards se tak dostávala stále víc do popředí, a to jak autorsky, tak vizuálně. Brian Jones samotařil, na turné bydlíval v jiných hotelech než kapela, a jeho nepřátelství s ostatními rostlo. Nepomohlo tomu, že do sebe ládoval obrovské množství drog – v tomto ohledu nebyli ani ostatní členové kapely svatoušky, ale v jeho případě to překračovalo i meze dané dobou: v 60. letech se s omamnými látkami v kapelách nešetřilo. Podle pamětníků u něj šlo o poměrně bezhlavé mixování léků, LSD, marihuany, dalších drog a alkoholu; Jones byl nadto odmala zdravotně problematický, takže musel být vícekrát hospitalizován. Také se několikrát dostal do potíží kvůli držení drog. Pamětníci a životopisci se v máločem shodují tak jako v tom, že měl extrémní výkyvy: jednou tichý, kreativní, až introvertní citlivý mladý muž, jindy nesnesitelný náfuka.

Nick Ares/CC BY-SA 2.0

▲▲
Brian Jones za svojí kariéru vystřídal hned několik kytar – Harmony Stratotone, Gretsch Double Anniversary, nebo nejrozumnější nástroje od firmy Gibson. V roce 1963 pro něj vyrobila firma Vox speciální verzi své kytary Mark III s charakteristickým kapkovitým tvarem. Tato Brianova kytara se stala prototypem pro Vox Mark VI. Brian ji hojně využíval příští dva roky a tuto kytaru tak můžeme spatřit na celé řadě fotek a záznamů z této éry. Dnes je vystavena v Hard Rock Café v Sacramentu.

Kevin Delaney, Miss-Sophie/CC BY-SA 2.0

Pro hudební byznys to nejdřív nebylo až tak špatné a kapele byl hodně platný jak v nahrávacím studiu (pokud se zrovna nezasekl na tom, že se mu nechce hrát na kytaru), tak naživo, i když na některých záznamech působí poněkud dezorientovaně. Roky 1965–1967, kdy byl zásadním členem skupiny, platí za jedno z nejvýznamnějších, jestli ne vůbec nejvýznamnější období existence téhle nesmrtelné kapely. Podílel se (až do roku 1968) na nahrávání řady slavných počinů včetně *Jumpin' Jack Flash*, hitového songu z roku 1968, který je, co se týče koncertů, dodnes nejhranější skladbou kapely v celé její historii. Jako poslední počin se skupinou točil slavnou a dobře přijatou desku *Beggars Banquet*.

Nedá se říci, že by kapela i všichni kolem netušili, že stále napjatější vztahy uvnitř skupiny, podpořené ještě tím, že jedna z Jonesových přítelkyň, Anita Pallenberg, mu během hospitalizace utekla za Richardsem, nemůžou dopadnout dobře. Kapela chtěla jet v roce 1969 na turné po USA, jenže Brian vůbec nebyl ve stavu něco takového podniknout; velkým problémem bylo už obdržení víza, které by nejspíše nebyl dostal, jelikož měl opletačky kvůli drogám. Neméně velkým průšvihem byl jeho celkový stav. Když už se objevil ve studiu nebo na zkoušce, hrál minimálně a zrovna moc mu to nešlo.

KRYSIA KRISTIANNE – (THANK YOU) FOR BEING THERE

Brian Jones nebyl nikdy považován za příliš nadaného textaře (minimálně ve srovnání s jeho parťáky Keithem Richardsem a Mickem Jaggerem), a tak nenajdeme mnoho písní, jejichž text by napsal. Je mu přisuzováno spoluautorství několika skladeb Rolling Stones, ale bezpečně víme jen o velmi málo písních. Jednou z nich je Brianova báseň, kterou v 90. letech zhudebnila Carla Olson a která se objevila na albu *True Voices* v podání Krysie Kristianne a skotského multi-instrumentalisty Robina Williamsona. Pravda, je to něco úplně jiného, než na co jsme od Stones zvyklí, ale jako malý náhled do duše Briana Jonese to je neocenitelné dílo.

„Když se pokoušel hrát na harmoniku, začala mu krváčet pusa,“

uvádí Gary Herman v knize *Rock ,N' Roll Babylon*.¹¹

Přibývalo podivných neblahých událostí a kapela uvažovala, co dál. Brzy padlo nevyhnutelné rozhodnutí: Rolling Stones si najdou jiného kytaristu, který s nimi pojede na plánované turné, a budou hrát bez Jonese.

V červnu ho trojice Jagger, Richards a Watts navštívila s oznámením, že se rozhodli pokračovat bez něj. Nahradil ho 20letý Mick Taylor, který předtím působil v ceněných Bluesbreakers.

Jones se některým nezdál být zdrcen. Alexis Korner, se kterým ho pojily jak hudební, tak osobní vazby, vzpomíná, že ho nedlouho poté navštívil v jeho usedlosti, kde Jones spřádal velkolepé plány na novou kapelu, ve které chtěl mít i Johna Lennona. Natočil rovnou i pár demonahrávek vlastních skladeb.

ALBA

THE ROLLING STONES (1964)

Zářivě úspěšný debut s vynikající nadupanou coververzí skladby *Route 66*, kterou složil dávno zapomenutý Bobby Troup.

OUT OF OUR HEADS (1965)

Průlomová deska. Chtějte verzi s megahitem (*I Can't Get No*) *Satisfaction*. Dobrý mix rhythm-and-bluesových kořenů a modernějšího, divočejšího soundu.

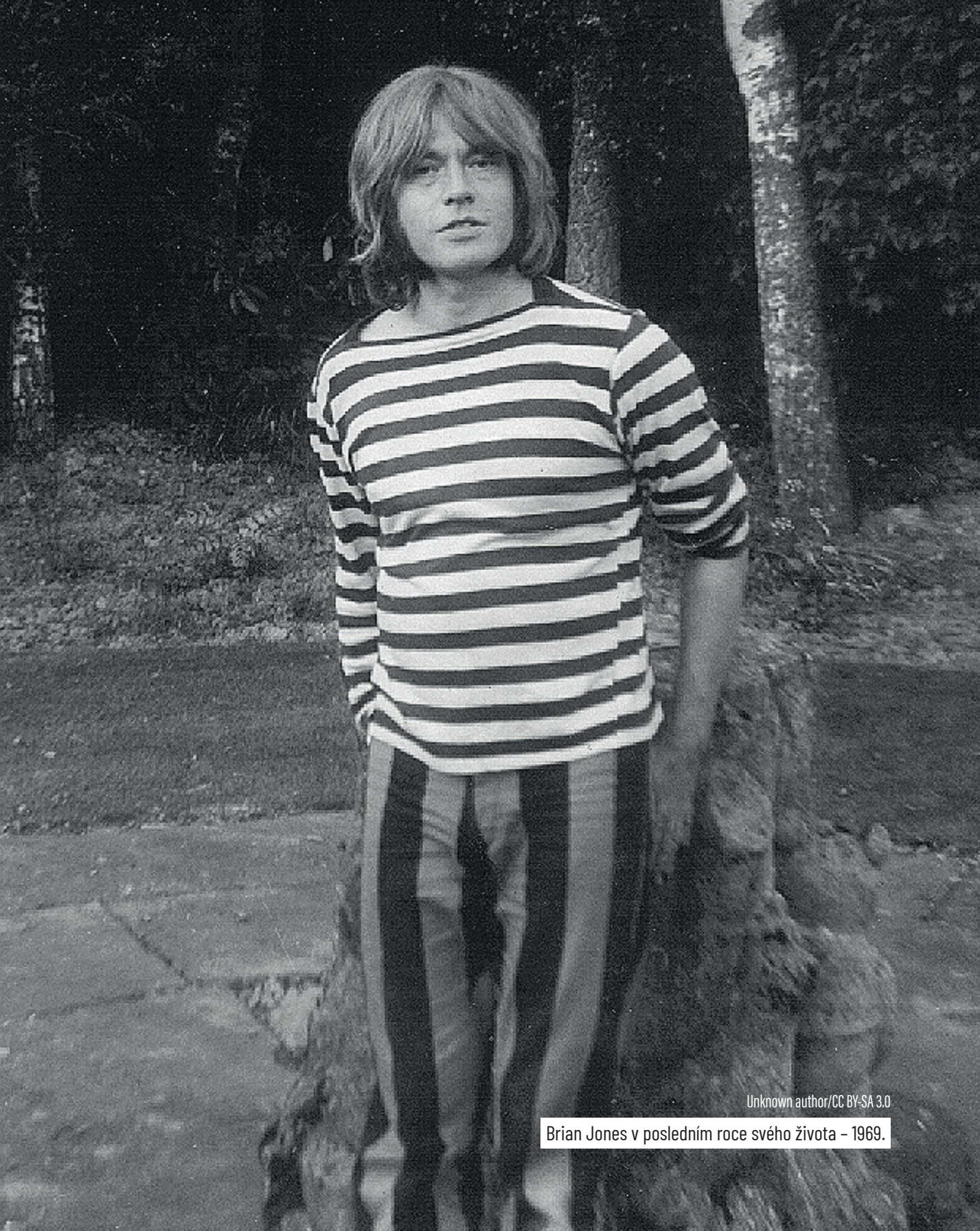
AFTERMATH (1966)

První deska sestávající jen z vlastních písniček kapely. Dodnes zdroj velké inspirace pro rockové kapely a jedno z nejzásadnějších alb historie rockové hudby.

KONEC (A ZAČÁTEK **KLUBU 27**)

V noci z 2. na 3. července 1969 objevila Anna Wohlin, jeho tehdejší přítelkyně, Briana Jonese mrtvého v bazénu jeho rezidence. Ještě desítky let poté se spekulovalo a vlastně dodnes spekuluje, co se tu noc stalo. Koroner původně neshledal cizí zavinění, ale spekulace o tom, že Jones byl zavražděn, přetrvávaly. Čas od času se objeví teorie, že šlo o vraždu, a údajné nové indicie. Nicméně policie dodnes trvá na tom, že o žádnou vraždu nešlo, a tak se případ znovu neotevře¹².

Tajemné úmrtí Briana Jonese nenechalo chladnými jeho spoluhráče z kapely, která mu věnovala následující koncert, ani další muzikanty. Frontman The Who Pete Townshend napsal báseň *A Normal Day for Brian, A Man Who Died Every Day*, kterou vydaly Timesy, Jim Morrison z The Doors zase sepsal poetické dílo *Ode to L.A. While Thinking of Brian Jones, Deceased*. Jimi Hendrix mu věnoval jednu ze skladeb při vystoupení v americké televizi. Je smutnou ironií osudu, že druzí dva se nepříliš dlouho poté stali dalšími členy **Klubu 27**.

Unknown author/CC BY-SA 3.0

Brian Jones v posledním roce svého života - 1969.